כלו א טוש"ע א"ח סי' תקיג סעיף ו: באח ב מיי פ"ג מהל' שאר אבות הטומאה הלכה י:

ממ ג טוש"ע א"ח סיי

רבינו חננאל

דפעיא למאז, והבו ליה ביעי דשחוטה, ואמר ר' אמי מקח טעות הוא והדר. ואמרינן פשיטא, מהו דתימא האי לאכילה בעי להו, והאי דקאמר דפעיא משום (דצריכין) [דצריבן] טפי, למאי נפקא מינה למיתבא ליה רביני ביני, קמ"ל. ההוא מארעא. וא"ר אמי מקח נגמרה. עם יציאת כולה אין, עם יציאת רובה אין, עם יציאת רובה לא. ולאפוקי מדר׳ יוחנן דאמר ביצה שיצאתה רובה מערב יום טוב וחזרה מותרת לאוכלה תניא השוחט תרנגולת ומצא בה ביצים . גמורות מותרות לאוכלז ביו"ט. גופא השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאוכלן בחלב. ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות. פירוש, כלומר בשר הם. והתניא העצמות ומן הגידים ומן הבשר שנתלש מן החי טהור. הנה השליל של ביצים אע"פ שהוא מעורה אינו בשר. ואוקימנא דלא כר׳ יעקב. אבל האוכל . ומן הקרקבן ומבני מעים או שהמחה את החלב וגמעו טמא, ופשוטה היא. אפושי, פירוש להרבות. ת"ר כל שתשמישו ביום יולד ביום חרווילה יולד ביום, תרנגולת. תשמישו בלילה יולד בלילה, עטלף, תשמישו בין ביום בין בלילה, אדם וכל מילי. למאי אדם וכל מילי. למאי נפקא מינה לכדרב מארי, דאמר בדק בקינה של תרנגולים מעיו״ט ולא מצא בה ביצה ובשחר השכים ומצא בה ביצים מותרות. אימר יצתה רובה וחזרה הואי, וכר׳ יוחנן. איני והאמר ר׳ יוסי בן . שאול אמר רב בדק בקינה של תרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה, ובשחר השכים ומצא בה אמר רבינא גמירי כל

ביממא לא ספנא מארעא.

דפחיא. כמו דפעיאים. הנולדים מן התרנגולת חיה שפועה בלידתה: פשיטא. דמקח טעות הוא דהא בהדיא אמר ליה דפחיא: דלריבן. לשון מבושלות כל לרכן כמו לרבת (ויקרה יג) כויה ובשול: ונפקה מינה. בין מתן דבעי להו לאכילה בין מתן דבעי להו לאפרוחים: למיתבה לים דביני ביני. להחזיר לו דמי מעלה שבין ביעי דפחים לביעי דשחוטה. ואי בעי להו לאכילה אין המקח בטל דהא בני אכילה נינהו אלא שאלו יפים מהם ויחזיר לו דמי מעליותן: קא משמע לן. רבי אמי דסתם מאן דבעי ביעי דפחיא לאפרוחים בעי להו ואין אלו שוין לו

ומצא בה ביצים גמורות וכו' ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות. תימה כיון דגמורות כילד היו מעורות א ופירש הקונטרם דגמורות קאי אחלמון אבל לא נתקשה עדיין השפופרת מבחוץ רק הקרום על כן קחי רבי יעקב וקאמר אם היו מעורות ולפי הספרים דלא גרסי גמורות ניחא והכי גרסינן ומלא בה בילים מותרות לאכלן בחלב רבי יעקב אומר כו':

דפחיא למאז יהבו ליה ביעי דשחומה אתא לקמיה דרבי אמי אמר להו מקח מעות הוא והדר פשיטא מהו דתימא האי לאכילה קא בעי להו והאי דקאמר דפחיא משום דצריבן למאי נפקא מינה למיתבה ליה ביני ביני קמ"ל ההוא דאמר להו ביעי דדכרא למאן ביעי דדכרא למאן יהבו ליה ביעי דספנא מארעא אתא לקמיה דרבי אמי אמר להו מקח מעות הוא והדר פשימא מהו דתימא האי לאכילה קא בעי להו והאי דקאמר דדכרא משום דשמינן מפי למאי נפקא מינה

למיתבא ליה ביני ביני קמ"ל ואי בעית אימא מאי עם יציאתה נגמרה עם יציאת רובה נגמרה וכדרבי יוחנן דא"ר יוחנן מאביצה שיצאה רובה מערב יום פוב וחזרה מותרת לאכלה ביום פוב ואיכא דאמר מאי עם יציאתה נגמרה עם יציאת כולה נגמרה עם יציאת כולה אין אכל רובה לא ולאפוקי מדר' יוחנן גופא השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאכלן בחלב ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות מאן תנא להא דת"ר באוכל מגבלת עוף מהור סמן השלל של ביצים מן העצמות ומן הגידין ומן הבשר שנתלש מן החי מהור מן האשכול של ביצים מן הקורקבן ובני מעיין או שהמחה את החלב וגמעו ממא מאן תנא מן השלל של ביצים מהור אמר רב יוסף דלא כרבי יעקב דאי כר' יעקב האמר אם היו מעורות בגידין אסורות אמר ליה אביי ממאי דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב התם אלא לענין אסורא אבל לענין מומאה לא וכי תימא לענין מומאה נמי נגזור אפושי מומאה הוא ואפושי מומאה מדרבנן לא מפשינן ואיכא דאמרי מאן תנא מן האשכול של ביצים ממא אמר רב יוסף ר' יעקב היא דאמר אם היו מעורות בגידין אסורות א"ל אביי ממאי דאשכול מהגך דתליא באשכול דלמא אשכול גופיה וכי תימא אשכול גופיה מאי למימרא מידי דהוה אקורקבן ובני מעיין דאע"ג דבשר נינהו כיון דאיכא אינשי דלא אכלי איצמריך לאשמועיגן הכא נמי כיון דאיכא אינשי דלא אכלי איצמריך לאשמועיגן יותר כל שתשמישו ביום יולד ביום כל שתשמישו בלילה גולד בלילה כל שתשמישו בין ביום ובין, בלילה גולד בין ביום ובין, בלילה כל שתשמישו ביום נולד ביום זו תרנגולת כל שתשמישו בלילה נולד בלילה זו עמלף כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה אדם וכל דדמי ליה אמר מר כל שתשמישו ביום נולד ביום זו תרנגולת למאי נפקא מינה לכדרב מרי בריה דרב כהנא דאמר רב מרי בריה דרב כהנא יבדק בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה מותרת והלא בדק אימר לא בדק יפה יפה ואפילו בדק יפה אימר יצתה רובה וחזרה הואי וכדר' יוחנן איני והא אמר ר' יוםי בן שאול אמר רב בדק בקנה של תרנגולת מערב יו"ם ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה אסורה התם בדספנא מארעא ספנא בראיכא זכר מרי נמי אימא מארעא ספנא בדאיכא זכר בהדה בדאיכא זכר נמי אימא מארעא ספנא אמר רבינא גמירי כל היכא דאיכא זכר לא ספנא מארעא ועד כמה אמר רב גמדא משמיה יסדרב כל היכא רשמעה

כלום: דדכרת. שילדתן תרנגולת מתרנגול ולא נתחממה מן הקרקע לקולטן בלא זכר: דספנא מארעא. מתחממת בקרקע ויולדת בילים ואותן בילים אין מגדלות אפרוחים: ספנא. קולטת בילים כשמתעפרת בקרקע. ובסמוך לקמן אמר כל היכא דאיכא זכר לא ספנא מארעא כלומר אינה קולטת ביצים מן הקרקע אלא מן הזכר. ואינו אלא לשון שפוני טמוני חול (דברים לג): עם יליחת רובה נגמרה. ולענין י"ט אתמר דאם ילתה רובה מערב י"ט וחזרה בתוך מעיה וילדתה בלילה מותרת דהויא לה כאילו נולדה מאתמול: כדרבי יוחכן. דאמר לקמן הכי: ואי בעים אימא. רב לאפוקי מדר׳ יוחנן אתא ועם יניאתה דקאמר עם יניאת כולה ולמעוטי יציאת רובה: מעורות. מחוברות: נבלה עוף טהור. מטמחה האוכלה לטמא בגדים שהוא לבוש בשעת בליעתה ואין לה טומאת מגע ומשא ובמסכת נדה (דף נא.) ילפינן לה. והאוכל אחד מן הדברים הללו ממנה: מן השלל של בילים. כשהן כבושין ושלולין וקבועין בשדרה כלומר האוכל אותם בילים בעודן מעורין בגידין: מן הגידין. וקסבר אין בגידין בנותן טעס 0: שלל. בשט"א למו שלל כובסין (שבת דף מת:): נשר שנתלש מן החי. לאו נבלה היא: מן האשכול. מבשר השדרה שהבינים אדוקים שם: שהמחה את החלב. התיך את השומן וגמעו טמא. ובהעור והרוטב (חולין דף קכ.) פרכינן והא אכילה כתיבה ביהי ואמר רבי שמעון בן לקיש הנפשח לרבות את השותה והכא כתיב ונפש אשר תאכל נבלהש ובנבלת עוף טהור מתוקם בת"כי: מאן תנא מן השלל של בילים טהור. אלמא לאו בשר הוא דלא כר' יעקב: **אלא לענין אסורא.** דאע"ג דלאו בשר נינהו אסר לה מדרבנן הואיל

וקרובים להיות בשר ואיכא למגזר

משום בשר בחלב אבל לענין טומאה

לא דלאו בשר נינהו דלטמו: וכי הימא

לענין טומאה (א) נגוור. דלטמו

מדרבנן כי היכא דגזרינן לענין

איסורא: **אפושי טומאה הוא.** דאיכא

ל) [תוספתה פ"ה], כ) צכורות ה., ג) [צכורות איתא יולד וכן בכל נולד דהכא איתא שם יולדן, ע"א וכן הגיה בעל סדה"דן, ע"ח וכן הגיה בענ פדה"דן,

ס) [ע" ישעיה מג עירוצין

עה:], ו) [פסחים כב.],

נ) [ויקרא ז], ח) [שס],

ט) [שס יזן, י) [אחרי פרק

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה וכי תימא לענין טומאה גמי נגזור:

גליון הש"ם גמ' מן השלל של ביצים. עיין מנחות דף ע ע"ל תוק' ד"ה צילי נצילות: שם אמר רב גמדא משמ" דרב. ל"ל רכל. סדר הדורו' בהקדמ' אות

לעזי רש"י בשט"א. הכלבה (תפירה

מוסף תוספות א. [ד]א״כ הם בלא קליפא לבנה, ואמאי קרי לה גמורות. תר"פ.

הפסד טהרות: ואפושי טומאה מדרבנן לא מפשינן. ואט"פ שגזרו בטומאות במקומות הרבה ליכא למימר הכא נמי נגזור דלא ניחא לן דלפשו בטומאות: ואיכא דאמרי. דאשכול דסיפא הוה משמע ליה לרב יוסף ביצים המעורות בגידין ושלל הוה משמע ליה שאינן מעורות כל כך כמו אותן הגמורות קרובות לבא בהן קליפה הלבנה שאינם דבקות יפה אלא מעט: **מאשרול גופיה**. בשר הדבוק בשדרה והבילים אדוקין בו: **נולד ביום**. נקבותיו יולדות ביום: עטלף. קלב״א שור״ץ בלע״ו: מערב יום טוב. בין השמשות דשוב לא ילדה אלא בלילה: השרים. קודם עלות השחר. והאי דנקט בדק רבותא קמ"ל דאט"ג דבדק ולא מלא דליכא למתלייה בנולדה בחול אפילו הכי מותרת דסמכינן אברייתא דקתני כל שתשמישו ביום נולד ביום והא ודאי לא ילדתו בלילה: אימר ילסה רובה וחזרה הואי. ואע"ג דמילחא דלא שכיחא היא מגו דפשיטא לן דאינה יולדת בלילה תלינן בה: בדספנה מהרעה. והיה יולדת אף בלילה: אי הרי. דיש יולדת בלילה: דרב מרי. היכי שריא אימא מארעה ספנא וילדה בליל יום טוב: